

Den underbara kärleken

Den underbara kärleken

drama i tre akter av Christian Lanciai
efter Henri Alain-Fourniers enda roman

Personerna :

Augustin Meaulnes
François Seurel
Professor Seurel
Yvonne de Galais
Frantz de Galais
herr de Galais
Pierrot (alias Ganache)
onkel Florentin
Valentine
skolkamrater
två tanter
barn i stort antal

Handlingen äger rum i Frankrike omkring 1890.

Copyright © Christian Lanciai 2006

Den underbara kärleken

Akt I scen 1. Elever i en skolsal.

- 1 Kom igen nu och berätta.
2 Var inte så jävla hemlighetsfull.
3 Det begriper ni väl att han aldrig säger nånting. Han är inte den som delar med sig.
Augustin Hur kan jag dela med mig av det som jag inte begriper själv?
1 Han har en hemlighet! Han har en hemlighet!
2 Säg då åtminstone var du har varit.
Augustin Idioter! Det är ju det jag inte vet själv!
3 Var hon ett gott ligg, Meaulnes? Var hon en läcker frilla?
François Lämna honom i fred. Vill han inte berätta, så vill han inte berätta.
2 Säg då åtminstone att du haft en tjej! Alla ser det ju på dig ändå!
Augustin Nej, det hade jag inte.
3 Han ljuger! Han ljuger!
Augustin Jag ljuger aldrig om heliga saker, medan ni bara trampar ner dem.
2 Se så snorkig han är! Han nedlåter sig inte till att ha med oss att göra!
3 Meaulnes, vi respekterar dig, men vi tål inte din snorkighet.
Augustin Jag är inte snorkig. Jag säger bara som det är.
2 På honom allihop! Ge honom en omgång! Han ska få för sin mallighet!
(angriper honom. Alla andra pojkar följer hans exempel utom François. Tumult. Just då kommer läraren in.)

Seurel Vad pågår här? Slagsmål i min egen klass!
(*Tumultet kommer omedelbart av sig. Alla skäms och är skamfilade, och Meaulnes har en färsk blåtira.*)

Augustin Ingenting, herr professor.

Seurel Säger den enda skadade och försvarar våldet. Aldrig tidigare har jag sett slagsmål i min egen klass! Ut med er allihop! Ingen mera undervisning idag. Augustin, du stannar kvar med François. Ut! (*Alla andra försvinner rädda ut.*) Nå, François, vad hände?

Augustin Ingenting hände, herr professor.

Seurel Du insisterar med att försvara brottslingarna fastän du var deras offer. Varför var det då ingenting?

Augustin De angrep mig för att de ville veta någonting av mig som jag inte visste själv och därför inte kunde berätta för dem.

Seurel Är detta med sanningen överensstämmande, François?

François Ja, far.

Seurel (grunnar ett ögonblick) Ni är i en farlig ålder. Säkert är det pubertetshemligheter det handlar om. Nåväl, jag låter det vara. Jag har skickat hem hela klassen för att lugna ner sig. Jag har aldrig tidigare haft bråk i min skola, och jag vill aldrig ha det. Du var borta på rymmen i fyra dagar, Augustin, vilket alla är avundsjuka på dig för. Du är en ständig källa till upprördheter och oro. Jag ville helst att du slutade med det. Jag vet inte om jag ska vara lättad eller arg för att du kom tillbaka, ty din återkomst och hemlighetsfullhet bygger bara på vår tidigare oro. Nåväl, nu har jag predikat. Försök tala honom till rätta, François. Jag går. (*går*)

François (när han gått) Du har inte sagt ett ord om vad du varit med om, Meaulnes.

Meaulnes Jag önskar jag visste det själv.

François Någonting vet du väl. Varför försvann du?

Meaulnes Jag körde vilse när jag skulle möta de där människorna från tåget.

François Vi hittade den tomma kärran du hade lånat.

Meaulnes Det var bra det. Den körde ifrån mig.

François Men var har du varit?

Meaulnes Det är det jag vet minst av allt. Jag har försökt studera kartorna i flera dagar men har inte blivit klokare för det. Men jag tror att jag skulle kunna hitta tillbaka.

François Men vad hände egentligen?

Meaulnes Nåväl, jag skall berätta om det. Försök begripa något av det, du, om du kan, men för mig kan det inte bli annat än ett oöverstigit mysterium tills jag själv har kommit till rätta med det.

François Säg bara först att det var som alla tror, att du har funnit en kvinna.

Meaulnes Allt var som en dröm. Jag körde vilse, jag tog fel avtagsväg och upptäckte det för sent, plötsligt blev det skymning, jag måste ha somnat någon gång också, för när jag vaknade hade hästen fört mig till helt främmande trakter, men jag nådde en by, där ett vänligt bondpar tog hand om mig. Sedan lämnade mig hästen och kärran under natten, så jag fortsatte till fots och mötte plötsligt det där sällskapet.

François Som du skulle möta vid tåget?

Meaulnes Nej, barn, festklädda människor, mest gamla och barn, som alla var på samma väg som jag och på väg till det där slottet...

François Har du varit i ett slott?

Meaulnes François, nyp mig om jag är vaken, men jag hade hamnat i en dröm som var verklighet men inte alls av denna världen...

François Vad var det för ett slott?

Meaulnes Om jag det visste. Det var precis som att ha hamnat i en av dessa gamla förtrollade rokokotavlor från före revolutionen, Antoine Watteau, du vet, bara vackra människor i en drömvärld av bara skönhet...

Scenväxling till scen 2 : *Slottet.*
Pastoral trädgårdsidyll. Två gamla tanter på en bänk i bersån.

en gammal tant Tror du verkligen att han kommer att dyka upp med sin förtrollade brud?

den andra gamla tanten Men kära Agnes, det vet du väl att Frantz alltid ställer till det med förbluffande spektakler som lika ofta slår slint som de blir legendariska!

1 Men denna fest tar väl ändå priset. Han har ju bjudit hit alla traktens barn.

2 Och alla vi gamla människor. Och vet du varför? Jo, bara för att han bara vill ha snälla människor till sitt bröllop.

1 Förtjusande!

2 Hans far gör vad som helst för honom, och hans syster har alltid hjälpt till. Men här är hon nu.

Yvonne (en strålande blond ung vacker kvinna i vitt och parasoll) Men sitter ni här, kära fastrar! Hela festen är ju inomhus!

1 Vi tar det lugnt, kära Yvonne. Låt barnen förse sig av tårtorna först. Vi behöver inte så mycket.

2 Och vi ville inte missa Frantz ankomst med sin vackra brud.

Yvonne De har inte kommit ännu.

1 Nej, vi vet. Vi har inte sett dem.

Yvonne Men vem är detta? (*ser Augustin som kommer in helt bortkommen som i en dröm*) Ni är inte klädd för bröllopet, min vän.

Augustin Är det ett bröllop jag har kommit till?

Yvonne Ja, och eftersom du har kommit har du inte kommit fel. Brudgummens hjärta är idag öppnat för hela världen.

Augustin Så ni kör inte bort mig för att jag kommit fel?

Yvonne Det finns rätta kläder åt alla. Här måste vi alla vara tidlöst klädda för brudparets skull, vilkas enda krav på omgivningen är tidlöshet.

tant 1 Han är en poet, den där Frantz de Galais. Han vet hur han vill ha det.

tant 2 Men ack, han är känslig och spelar gärna bort hela världen för sina drömmars skull.

Yvonne Men kom med in, min vän, så skall du få ständsmässiga kläder. Du måste vara hungrig.

Augustin Jag har varken ätit eller sovit mycket de senaste dagarna. Därför har jag vaknat upp i denna dröm.

Yvonne Till din lycka, hoppas jag, ty denna dröm är faktiskt verklig.

Augustin Spelar ni då någon roll i den, eftersom ni tycks veta vad det handlar om?

tant 1 Unge man, ni talar med Yvonne de Galais, brudgummens syster, slottsherrens dotter.

Yvonne Och vem är ni själv?

Augustin Augustin Meaulnes.

Yvonne Ett namn lika gott som något annat. Var välkommen, Augustin Meaulnes, till min brors bröllop. Det måste ha varit någon mening med att ni kom hit eftersom ni kom i tid.

Augustin Någon mening var det säkert, men för mig är den tills vidare outrannsaklig.

tant 1 Tag in honom, Yvonne, och kläd på honom. Han är ju som en upphittad prins från rännstenen.

Yvonne (räcker honom handen) Kom! (*går in med honom*)

tant 2 En artig ung man. Var tror du han kommer ifrån?

1 Han är åtminstone inte härifrån trakten. Han har kommit ordentligt fel.

2 Men just därför träffat rätt, tycks det.

1 Ja, han hade inte kunnat komma lägligare.

(*Nu börjar barnen komma myllrande ut, vackra små brudnabbar och prinsar, hur söta som helst, i alla åldrar men ju mindre desto bättre.*)

barnen (ropar) Pierrot! Pierrot!

(*Pierrot kommer emot dem från andra sidan, en lång räkel i Pierrotkostym med för långa ärmor och vitsminkat ansikte.*)

Pierrot Barn! Barn! Har ni inte festat tillräckligt ännu! Har ni inte fått nog av tårtor och lekar! Vill ni fortfarande ha mera!

barnen Pierrot! Pierrot!

några Berätta en saga!

Pierrot Ni har ju alla världens bilderböcker där inne!

barnen Mera! Mera!

Pierrot Mera bakelser! Mera tårtor! Mera sagor! Mera teater! Mera spektakel! Och Pierrot är här för att ge er allt! Tillbaka in i slottet med er! Brudparet har inte kommit ännu!

en flicka När kommer de?

Pierrot Så snart de kan.

en annan Är de mycket vackra?

Pierrot Vackrast i världen.

en tredje Har bruden krona?

Pierrot Och den vackraste vitaste renaste klänningen i världen.

en pojke När får vi se dem?

Pierrot Så snart de kommer. In i slottet med er nu!

(*får med sig barnen in i slottet, som larmar jublande omkring honom.*)

tant 1 Något har hänt.

2 Jag tror inte Pierrot själv vet vad som hänt.

1 Men han vet att något hänt.

2 Än finns det hopp. Annars skulle han inte underhålla barnen.

1 Vi får avvakta och se. Jag hoppas brudparet kommer.

2 Du vet hur Frantz är, min kära. Det blir aldrig som han har tänkt sig.

1 Ack, vår underbara olyckliga familj!

2 Ja, bara tårar och glädje, hysterisk lycksalighet och katastrofer hela vägen.

1 Det ordnar sig nog, skall du se.

2 Jag tror vi går in och hjälper till med att roa barnen. Brudparet tycks dröja.

1 Du har så rätt, min kära. (*Augustin kommer ut igen.*)

2 Men du hade rätt, min kära. Den upphittade från rännstenen var en prins.

1 Men tydligen lika borta fortfarande. Nåväl, unge man, nu känns det väl bättre, när ni fått kläder på er?

Augustin (vackert upplädd i vit sekelskifteskostym) Allt här är som i en dröm. Hela slottet är översällt av lyckliga lekande små barn, som små änglar. Och prinsessan själv tog hand om mig...

2 Han är fallen från skyarna.

Augustin Ja, jag är fallen från skyarna, ty ödet självt förde mig hit utan att jag hjälpte till på något sätt, och jag vet inte var jag är. Kan någon förklara situationen för mig?

1 Det är inte så mycket att förklara, unge man. Allt är mycket enkelt.

2 Frantz de Galais hittade en fallen flicka i Bourges, som var så vacker att han ville gifta sig med henne.

1 Hon var bortjagad hemifrån, vilket bara bidrog till hans passion.

2 Och hans far och syster har alltid bistått honom i hans nycker.

1 Så han ville organisera en idealisk bröllopsfest, och det är den du har kommit till.

2 Från rännstenen direkt till slottet.

Augustin Jag förstår.

1 Det är bara ett problem. Brudgummen och hans brud har inte kommit till sin bröllopsfest.

Augustin Några gäster där inne har redan beslutat sig för att fara hem. De tror inte att de kommer. Har Frantz de Galais gjort så förr?

2 Nej, han hittar alltid på nya saker.

1 Vi går in nu och ser vad vi kan göra.

Augustin Tack, mina damer. Jag kommer strax också, bara jag får hämta mig litet först.

2 Tag god tid på er. Denna fest var ämnad att vara tidlös.

(tanterna går in)

Augustin En dröm som verkligen är verklig, en skönhetsvärld som inte är en dröm, och en prinsessa som från en annan bättre värld, som upphöjer mig, en boddräng, till prins och jämlike i sitt eget slott - kan livet bli mera förtrollande?

(Frantz de Galais inträder, en vacker ung man men sorgsen i slängkappa.)

Frantz Min vän, ni står här ensam och utanför? Ni deltar ej i festen?

Augustin Jag försöker bara hämta mig från alla överväldigande intryck.

Frantz Jag förstår. Så festen var lyckad? Alla kom?

Augustin Hela världen kom, alla världens vackraste och älskligaste människor, mest gamla och barn.

Frantz Det var så jag ville ha det. Jag ville föra min älskade till en bättre värld och få henne att känna sig säker...

Augustin Så ni är...

Frantz Frantz de Galais.

Augustin (försiktigt) Och er brud?

Frantz Hon kom inte. Hon blev aldrig min brud. Hon ville inte bli min prinsessa. Hon kände sig inte värdig. Bröllopet är avbläst. Och ingen vet ännu om det utom jag.

Augustin Jag beklagar.

Frantz Jag kan inte gå in dit. Jag vill inte se min syster i ögonen. Jag kan inte komma med förklaringar. Jag kan bara fly, som jag alltid har gjort, från min egen olycka och alla mina katastrofer. Ack, vad skall jag ta mig till!

Augustin Ni är förtvivlad.

Frantz Och jag har skäl att vara det. Jag vet inte hur jag skall lösa detta.

Augustin Er syster är där inne med Pierrot och alla barnen.

Frantz Ni får hälsa dem. Jag kan inget göra.

Augustin Min vän, jag önskar jag kunde hjälpa er.

Frantz Ingen kan hjälpa mig. Tag hand om min syster. *(rusar ut)*

Augustin (handfallen, efter honom) En så ädel ung man, och så förlorad.

Yvonne (kommer ut) Augustin Meaulnes, ni är ensam här ute.

Augustin Ja, jag är verkligen mycket ensam.

Yvonne Vem pratade ni med?

Augustin Er bror.

Yvonne Var han här?

Augustin Ja.

Yvonne Var är han nu?

Augustin Han gav sig av.

Yvonne Och hans brud?

Augustin Det blev ingen brud.

Yvonne (förskrämt) Frantz! Frantz! (*griper Augustin i armen, skyndar sedan in igen*)
Pierrot! Pierrot!

(Ett skott hörs ute till höger.)

Augustin Den här festen har kommit av sig. Det är bäst jag ger mig av hem...
(skyndar in mot slottet även han)

Pierrot (kommer rusande ut) Frantz! Frantz! Nej! Nej!

(störtar ut. Blackout.)

Scen 3. I skogen.

(Pierrot störtar fram och tar hand om Frantz, skjuten i huvudet)

Pierrot Frantz! Frantz! Hur kunde du!

Frantz Ganache! Förlåt att jag lever!

Ganache Jag hade aldrig förlåtit er om ni dött.

Frantz Likväl är mitt största brott att jag lever, att jag skändligen överlevt mitt självmord! Hur kunde hon, Ganache? Vad gjorde jag för fel? Allt jag ville var ju att upprätta henne!

Ganache Även de fallnaste kvinnor har sin stolthet, Frantz. Ibland är deras egenkärlek större än någon annans kärlek.

Frantz Vad var det då för fel på min kärlek?

Ganache Det var inget fel på den. Det var det som var dess fel. Den var för ren och för osjälvvisk för att kunna tas på allvar.

Frantz Var det då fel?

Ganache Nej. Ert enda fel var att skjuta er, att förstöra er egen fest och att lämna er egen familj i total oro och ovisshet.

Frantz Jag lämnade en budbärare efter mig.

Ganache Det räcker inte.

Frantz Jag kan aldrig se min familj i ögonen mera, Ganache, inte efter det här.

Ganache Det är det ni måste göra.

Frantz Men min syster! Alla de besvär hon hade inför festen! Alla inbjudningarna, alla gästerna, hela festen, hela teatern, och så blev det ingen föreställning!

Ganache De fick allting gratis. De bjöds på världens finaste fest. De kan inte klaga.

Frantz Men min syster!

Ganache Någon besvikelse. Det är allt.

Frantz Ta mig härifrån, Ganache. Jag måste leva inkognito i exil ett slag. Jag måste få veta hur min budbärare framförde mitt bud, om han gjorde det.

Ganache Jag vet vem det var. Vi kan finna honom.

Frantz Och förlåt mig än en gång, Ganache.

Ganache Förlåta er för vad?

Frantz För att jag missade.
Ganache Varför är alla självmördare alltid så oändligt patetiska, i synnerhet när de om och om igen lyckas överleva sig själva?
Frantz Du har rätt, Ganache. Därför är självmord alltid så populära: de är alltid höjden av pekoral.
Ganache Frantz, det är kanske det som är vitsen.
Frantz Det är nog. Bär mig bort härifrån innan jag förblöder.
Ganache Det är bara er kärlek som förblött. Tyvärr klarar ni er.
Frantz Och det beklagar jag av hela mitt hjärta.
Ganache Ni är beklagansvärd, monsieur, för att ni alls har försökt ta ert liv och dessutom misslyckats.
Frantz Det är det jag menar.
Ganache Gör bara inte om det.
Frantz Jag skall försöka låta bli.
(Ganache bär ut honom ymnigt blödande.)

Akt II scen 1. Ett skumt sjapp.
 Augustin med François, Frantz med Ganache.

Augustin Jag kände igen er från början, men jag ville ingenting säga, för jag ville inte förråda er.
Frantz Vad trodde du vi var ute efter?
Augustin Det var det jag inte tordes gissa.
Frantz Vi stal din karta.
Augustin Men ni gav den tillbaka. Med förbättringar.
Frantz Vi kunde bara agera inkognito. Vi stal din karta för att få veta hur mycket du hade engagerat dig i vår affär.
Augustin Jag förstod att ni agerade inkognito just därför, och därför respekterade jag ert inkognito. Men varför lägger ni korten på bordet, om ni vill förbli inkognito?
Frantz Jag kan aldrig visa mig för min familj mer. Inte efter ett självmordsförsök och ett havererat bröllop. Det går inte. Jag är inte ens säker på om det inte hade varit bäst för mig och för oss alla om jag hade fått dö.
Augustin Varför sköt ni er då så slarvigt? Kulan kan inte mer än ha rispat er.
Frantz Skall jag linda av mina blodiga bandage och visa er? *(tar av sig mössan och blottar blodiga huvudbandage)* Såren går upp igen med jämna mellanrum. Men hur mitt huvud blöder är ingenting mot hur mitt hjärta blöder.
Augustin Varför brädade hon er?
Ganache Plåga honom inte, Augustin. De var helt enkelt inte de rätta för varandra. Frantz agerade av generös idealism medan hon led av oläkliga sår i hjärtat, som hans medlidande bara förvärrade.
Augustin Jag förstår.
Frantz Men jag förstår att ni och min syster fann varandra. Har ni behållit kontakten?
Augustin (suckar) Jag har förlorat den. Jag kan inte ens hitta tillbaka till ert slott.
Frantz Jag är rädd att det är övergivet nu, och då hjälper inte ens min kompletterade karta. Men vi brukade vistas i Paris tillsammans, hon och jag. Här är adressen. *(räcker fram en lapp längs bordsskivan)*
Augustin Ni ger mig då en smula hopp.
Frantz Det är allt jag kan ge er. För mig finns inget hopp.

Augustin Vad tänker ni göra?

Frantz Det är den stora frågan. Jag har redan misslyckats med mitt självmord, som var det enda jag dög till. Jag kanske går till sjöss.

Ganache Er familj måste få ett livstecken från er, Frantz. De gråter blod för er skull.

Frantz (slår handen i bordet) Har jag då inte gråtit mer än bara blod? (*behärskar sig*) Förlåt mig. Jag kommer aldrig över det. Därför anförtror jag mig åt er, Augustin. Jag tror ni kan trösta min syster. Bli henne en bror i stället för den som hon förlorat. Och om ni kan, bli ännu mer.

Augustin Jag vill gärna försöka.

Frantz Det gläder mig. Då kan jag lita på er.

Augustin Får vi höra från er igen?

Frantz Det kan ingen veta och allra minst jag. Men ni får säkert höra *om* mig.

Ganache Jag ska försöka hålla honom från att försöka göra något dumt igen.

Augustin Gör det, Ganache. Överge honom aldrig.

Ganache Aldrig.

Augustin Kom, François. Vi är klara här.

Frantz Tack för att ni kom.

Augustin Tack för att ni misslyckades med ert självmord. Annars hade jag aldrig fått en andra chans.

Ganache Det gives alltid en andra chans vad som än händer.

Augustin Så talar en obotlig optimist.

François Kom, Augustin. (*de går*)

Frantz Hoppas han finner henne.

Ganache Det är mer än vad jag lyckats göra.

Frantz Hur så?

Ganache Hela er familj är försvunnen, och de säger att er syster är gift.

Frantz Med vem då?

Ganache Det säger de inte.

Frantz Typiskt. De rykten är värst som varken kan bekräftas eller dementeras.

Ganache Augustin finner henne nog.

Frantz Jag hoppas du har rätt.

Scen 2. Hos onkel Florentin.

Florentin Så vänligt av dig att hälsa på mig, min käre brorson. Vad förskaffar mig den äran?

François Jag hörde ett rykte, onkel, av en av mina gamla klasskamrater att ni kände en viss gammal herr de Galais.

Florentin Javisst. Han kommer hit regelbundet.

François Är det sant att han har ett slott?

Florentin Hade. Det är rivet nu. De blev tvungna att sälja det, och köparna jämnade det med marken för att utvidga sina jaktmarker. Men han bor fortfarande kvar i ett av de mindre husen med sin dotter.

François Är hon då inte gift?

Florentin Nej, varför skulle hon vara det? Gör du anspråk på henne? Hon har naturligtvis ingen hemgift.

François Hur blev en så fin och rik familj ruinerad?

Florentin Det var sonen. Han var nyckfull och hade befängda idéer, och både fadern och modern såg det som sin skyldighet att tillfredsställa hans varje önskan och skämde därför bort honom från början. Hon är avliden nu, men gamle herr de Galais är i fin form, och hans dotter ser efter honom. Till sonens nycker hörde en viss praktlystnad som ständigt krävde dyra fester. Gång på gång anordnades det överdådiga fester med ett enormt antal gäster och med hyrda skådespelare från Paris, bara för att glädja sonen Frantz, som aldrig fick nog. Men en av dessa fester blev en för mycket. Det var hans förlovningsfest, den unge pojken hade fått för sig att han skulle gifta sig fast han var alldeles för ung och omogen, och det slutade med katastrofen. När det kom till kritan ville bruden inte, det blev aldrig någon förlovningsfest, och då hade redan hela festen iscensatts. Unge Frantz de Galais lär ha försökt skjuta sig och försvann sedan och har aldrig mera hörts av. Det knäckte modern, som blev kroniskt sängliggande. Då började fordringsägare från årtal tillbaka dyka upp. (*Det ringer.*) Vi får besök.

François Vem kan besöka er så här sent?

Florentin Det kan bara vara gamle herr de Galais och hans dotter.

(*Dessa stiger in.*)

Kom in, kom in! Det har varit alltför länge sedan ni senast var här, herr de Galais.

Galais Jag har varit något krasslig. Men ni har besök, ser jag.

Florentin Det är bara min brorson François. Han ska efterträda sin far som byskollärare i Sainte-Agathe.

Yvonne Jag hade alltid önskat att få bli lärare själv.

François Er skulle alltid alla elever ha haft den djupaste respekt för, mademoiselle.

Yvonne Därför skulle jag kanske inte ha passat till lärare.

François Varför inte det?

Yvonne Elever måste alltid ifrågasätta. Om de inte vågar detta har läraren ingenting där att göra.

Galais Yvonne menar att våra lärare är alldeles för auktoritära.

François Min far var alltid toleransen själv. Han tillät vad som helst i klassrummet, och därför blev det aldrig något bråk.

Yvonne Och ni blir säkert en lika god lärare som han.

Florentin Mademoiselle, min brorson hade av någon anledning fått för sig att ni var gift.

Yvonne Var har han fått det ifrån? Vem skulle jag ha blivit gift med?

François Det var inte jag som hörde det. Det var en god vän.

Yvonne Som lyssnar till falska rykten?

François Han hörde det från en man som var sårad i huvudet men räddats till livet av en viss Pierrot.

Yvonne (skakad men behärskad) Och vem var då er gode vän?

François En viss Augustin Meaulnes.

Yvonne (har svårt för att behärska sig) Och var är han nu?

François Senast jag hörde från honom var han i Paris och bedrev forskning efter er.

Yvonne Jag har inte varit i Paris sedan min bror försvann och min mor gick bort.

François Har ni aldrig mera hört från er bror?

Yvonne Ni tycks ha hört från honom senare än jag.

Galais Vad vet ni, François Seurel?

François Ack, jag vet ingenting. Jag har inte ens kontakt med min vän Meaulnes längre. Jag fick tre melankoliska brev från Paris om hans fruktlösa efterforskningar efter er. Han gav upp och har sedan dess varit tyst.

Yvonne Jag minns honom bra. En lång, välväxt och sympatisk ung man med känslighet och artighet.

François Han har aldrig glömt er.

Yvonne Har ni möjlighet att ta kontakt med honom?

François Jag kunde försöka.

Yvonne Han kanske vet mer än jag om min bror.

François Den som vet mest är vår vän Pierrot, som jag inte ens vet vad han heter.

Yvonne Min brors medhjälpare i alla hans upptåg. Han har också varit försvunnen sedan dess.

François Utan tvekan av lojalitet mot er bror.

Yvonne (till Galais) Det finns fortfarande hopp, far.

Galais Tror du verkligen det, mitt hjärta? Jag har gett upp för länge sen. Vi skämde ihjäl honom, och det blev han bara olycklig av.

Yvonne Men han lever ännu.

Galais Som vad? Som fantom eller som skugga i underjorden? I exil eller i rännstenen? Och vad lever han på, om han lever? Han kunde ju aldrig ha eller göra något för pengar.

Yvonne Han kan ännu komma tillbaka.

Galais Det tror jag inte förrän jag får se honom levande igen. Nu har jag blivit upprörd igen. Det är bäst att vi går. *(reser sig)*

Florentin Det var inte vår avsikt, gamle vän.

Galais Naturligtvis inte. Det bara blev så, men nu är det färdigt. Yvonne, vi bryter upp genast.

Yvonne Ja, far. *(hjälpes honom ut)* Ursäkta oss. Nu får han en svår natt igen.

François (reser sig) Det var absolut inte min avsikt...

Yvonne Tack för era nyheter, François. För oss var de trots allt goda. *(går med sin far)*

Florentin Vi gjorde honom upprörd, och han kommer hit sällan. Nu kommer han väl ännu mer sällan.

François Det var mitt fel.

Florentin Inte alls, François. Du gjorde en insats, och dina nyheter var goda. Det såg jag på fröken de Galais.

François Jag har aldrig sett en vackrare flicka. Nu förstår jag Augustin.

Florentin Det är bäst du tar kontakt med honom innan hon försvinner som sin bror.

Scen 3.

Meaulnes sitter ensam i sitt arbetsrum vid sitt skrivbord. Det knackar.

Augustin Stig in. *(François stiger in.)*

François Seurel! Jag vet inte om din uppenbarelse tar mig med positiv eller negativ överraskning. Och varför kommer du och hemsöker mig här i mitt ödsliga liv som en gengångare från det förflutna?

François Augustin, jag har funnit henne! Hon var inte alls gift.

Augustin Vem talar du om?

François Om *henne* naturligtvis, som du fåfängt sökte i Paris, fast hon hela tiden fanns här i närheten!

Augustin Jag har gett upp henne för länge sedan. Försök inte återkalla förlorade drömmar. De gäckade mig från början.

François Meaulnes, vakna upp, hon lever, och hon är din om du vill ha henne, och du har rätt: hon är vackrast i världen.

Augustin Och var har du funnit denna uppenbarelse?

François Stället heter *Les Sablonnières*. Det var verkligen ett slott en gång i tiden, men det är rivet nu och sålt till lycksökare, som rev ner det för att utnyttja marken. Hon lever kvar där i ett mindre hus med sin far.

Augustin Och brodern? Den olycklige brudgummen? Vet du något om honom?

François Ingenting. Han förblir spårlöst försvunnen. Däremot har jag fått veta något om hans brud.

Augustin Berätta!

François Hon flydde och påträffades i skogen klädd i pojkkläder. Hon smet, för hon inbillade sig saker, att Frantz föredrog hennes syster när han visade henne uppmärksamhet, så hon sade att hon skulle gå hem efter en sjal men klädde i stället ut sig i karlkläder och flydde till Paris, där hon nu arbetar som sömmerska nära Notre Dame.

Augustin Detta är förkrossande nyheter som du berättar, *François*. Och Yvonne har aldrig varit gift?

François Nej.

Augustin Varför har man då sagt mig att hon var det? Varför har man bedragit mig?

François Så vacker som hon är måste hon ha haft flera tillbedjare. Hennes bror kanske sade så för att skydda henne.

Augustin Typiskt bröder till vackra systrar. Och Frantz var väl en boren mytoman.

François Du måste komma med oss och träffa henne, *Augustin*.

Augustin Under så förändrade omständigheter? Det sagolika slottet sålt och rivet? Hur kunde en sådan familj komma på sådant obestånd?

François De ruinerade sig på sonens extravaganta fester. Särskilt den sista lär ha kostat dem allt, och när bröllopet blev fiasko och sonen sköt sig och försvann förlorade de alla sina vänner och modern dog.

Augustin Och i denna tragedi har den fagraste av alla blommor klarat sig och inte svikit sin far.

François Du måste träffa henne, Meaulnes.

Augustin Ja, jag måste väl det. Jag kommer väl inte ifrån mitt öde. Min förälskelse har bara tilltagit med åren ju hopplösare den har tett sig. Led mig tillbaka till ljuset, *François*, och låt mig se om min dröm trots allt var verklighet eller ej.

François Det skall bli mig min glädje, *Augustin*.

Scen 4. Samma trädgård som akt I scen 2 men utan slott.

Yvonne något mognare i något enklare kläder, Augustin enkel men proper.

Yvonne Jag känner igen er, *Augustin Meaulnes*.

Augustin Ändå var det evigheter sedan.

Yvonne Den tidlösa festen fick ett abrupt slut men fortsätter ändå.

Augustin Allt är förändrat, men ni är den samma.

Yvonne Är jag? Livet for hårt fram med oss. Vi borde vara oigenkännliga.

Augustin Er far är böjd men seg. Ni förefaller mig något sprödare men oförändrad.

Yvonne Min bror försökte begå självmord. Det självmordet drabbade hans familj hårdare än honom själv.

Augustin Vi måste hitta honom.

Yvonne Tror ni det är möjligt?

Augustin Det måste vara möjligt, eftersom han lever.

Yvonne Ni får mig att tro på det otroliga.

Augustin Det otroliga har visat sig sant.

Yvonne Vad menar ni?

Augustin Jag är åter här med er.

Yvonne Men under vilka förändrade omständigheter? Vi tvingades sälja vårt slott, vårt hem, som visade sig vara så förfallet, att de nya ägarna genast rev det.

Augustin Slottet var ett överkligt tillstånd som passerade, men drömmen finns kvar, och vi kan aldrig förlora den.

Yvonne Vårt paradiset förbyttes till ett helvete när min brors bröllopfest slutade i tragedi med förlupen brud och självmord. Vi har ingenting kvar, Meaulnes. Vi är fullkomligt utblottade.

Augustin Ert hjärta och er skönhet finns kvar. I de vildaste trädgårdar växer de vackraste blommorna.

Yvonne Vad menar ni med det?

Augustin (på knä) Yvonne, ni anar inte hur jag plågat mig själv för er skull, hur jag i dagar och nätter väntat utanför ert hus i Paris på något livstecken, hur ryktet om hur ni var gift har gisslat min själ och bara accelererat dess ymniga blodflöde, hur ovissheten om ert öde, er belägenhet och er existens bara gjort att jag desto intensivare bara levt för er ända sedan den enda gången vi träffades. Ja, Yvonne, jag har bara älskat er sedan vårt enda flyktiga möte, och jag kan icke älska någon annan. Vill ni gifta er med mig?

Yvonne (tar honom ömt om kinden) Min vän, jag visste att ni var min bästa vän från början. Ni kan aldrig bli något annat. Ja, Augustin Meaulnes, jag visste att jag tillhörde er från början, och ert frieri kommer inte som någon överraskning. Tvärtom kommer det som den naturligaste saken i världen.

Augustin Så ni kan acceptera mig, en rustik bonde utan ställning och utan något att kunna erbjuda er?

Yvonne Ni har erbjudit er själv och er kärlek. Det är mer än hela världen.

Augustin (omfamnar henne) Yvonne, jag trodde aldrig detta kunde bli verklighet.

Yvonne Verkligheten är alltid överklig, Augustin. Vänj er vid det.

Augustin Ni får lära mig hur man gör.

Yvonne Ni är på rätt väg. Det är bara att fortsätta.

Augustin Tack, Yvonne, för att ni kom tillbaka.

Yvonne Det är jag som skall tacka för att ni aldrig lämnade mig.

Augustin Låt oss aldrig mera lämna varandra.
(*De går ut tillsammans.*)

Akt III scen 1.

(*Ett ho-hoande hörs, som ropet av en ugglas. Frantz blir synlig, ovärdad, långhårig, sliten.*)

(*Det är han som ger signalen.*)

François (uppträder) Frantz! Vad gör du här? Varför kom du inte till bröllopet?

Frantz Så den store Meaulnes har då verkligen gift sig med min syster. Då talade ryktet sant.

François Men varför kommer du nu? Du kan inte störa dem nu i deras nyvunna lycka.

Frantz Jag måste. Augustin måste hjälpa mig finna min älskade. Jag vet att hon lever, och du och Augustin svor för länge sedan en ed om att hjälpa mig. Han har vunnit sin älskade. Låt mig då i rättvisans namn få vinna min!

François De var förlovade i fem månader, och så kommer du nu på deras bröllopsdag efter att deras bröllop har firats. Varför kom du inte tidigare?

Frantz Jag var i Tyskland, och dit tänker jag återvända genast. Men Augustin har lovat att ställa upp för mig.

François Se så du ser ut. Du är en prins fallen ner i rännstenen. Är det inte opraktiskt med så långt här?

Frantz Det växer av sig själv. Det är ingenting jag kan göra åt det.

François Jo, du kan klippa det.

Frantz Ja, jag får väl göra det någon gång.

Ganache (uppträder) Frantz! Vagnen väntar! Den kan inte vänta längre!

Frantz Jag måste ge mig av. Hälsa din vän Augustin att han heligt lovat hjälpa mig.

François Inte på sin bröllopsdag!

Frantz Det kommer andra dagar. Farväl, François. *(lämnar med Ganache)*

François (utom sig) Den hopplöse idioten!

Augustin (kommer störtande in) Var är han? Jag hörde hans signal.

François Du borde inte ha kommit ut.

Augustin Jag vet, men här är jag. Var är han?

François Han har stuckit till Tyskland.

Augustin Varför kallade han på oss då?

François Han tror fortfarande han kan hitta sin förlorade älskade med din hjälp i Paris.

Augustin Så det är därför han har återkommit.

Yvonne (kommer störtande in, blodig, sönderriven) Meaulnes! Jag trodde du övergivit mig!

Augustin Jag överger dig aldrig. Men du har rivit dig på buskarna. Torka ditt blod ur pannan, för guds skull!

Yvonne Jag såg mig inte för.

Augustin Du måste ha störtat ut i panik.

Yvonne Ja, det gjorde jag.

Augustin Gör inte så igen, min älskade, för din egen skull.

Yvonne Jag gjorde det för din skull.

Augustin Kom, Yvonne, vi går in igen. *(tar hand om henne)*

Yvonne Ja, min älskade.

Augustin Tack för att du var på vakt, François. Låt honom inte undkomma fler gånger om han uppträder igen.

Yvonne Vem var här?

Augustin Din bror var här, Yvonne, men han hann försvinna innan jag hann träffa honom.

Yvonne Ack! Varför kom han inte in till oss?

Augustin Det får vi fråga honom nästa gång han dyker upp.

François Det är bäst du går in med henne och sköter om henne, Augustin.

Augustin Ja. *(tar hand om Yvonne och går in med henne)*

François Deras äktenskapliga lycka tål inte att störas, ty den är för öm och ung och sårbar, men det struntar Frantz i bara för att han är i en motsatt position. Bara han inte kommer och stör fler gånger!

Scen 2. Inne.

Augustin Min älskade, du skulle inte ha rusat ut i kylan så desperat.
Yvonne Jag visste ju inte vart du hade tagit vägen. Till all lycka var du kvar. Ja, det var dumt av mig att bli så upprörd.
Augustin Nej, det var mitt fel, men en värre prövning förestår oss.
Yvonne Du tänker väl inte lämna mig?
Augustin Bara tillfälligt. Jag måste göra en längre resa. Det är ett ärende jag måste uträtta innan jag kan börja leva i fred för mitt samvete.
Yvonne Vill du inte berätta vad det är?
Augustin Jag kan inte förrän jag har löst problemet.
Yvonne Då är det ett svårlöst problem, om du inte vet vad det är.
Augustin Ja, min älskade, det är mycket svårt, och det är bara jag som kan lösa det.
Yvonne När reser du?
Augustin I morgon.
Yvonne Då har vi natten på oss. Var du nöjd med ditt bröllop?
Augustin Det kunde inte ha varit finare.
Yvonne Det säger du bara för att vara artig. Det var ett fattigmansbröllop med bara få inbjudna och ingen större fest, ty bruden var utan hemgift, och hennes far var utarmad.
Augustin Säg inte så. Du gör bara dig själv illa.
Yvonne Men vi hade en lång och underbar förlovning.
Augustin Ja, det hade vi.
Yvonne Kommer du tillbaka?
Augustin Naturligtvis, men inte förrän min uppgift är löst, så att jag kan berätta för dig om den.
Yvonne Jag kommer att längta efter den dagen, då min hjälte kommer hem efter att ha löst alla världens problem.
Augustin Bara ett av dem och ett högst personligt och privat.
Yvonne Dina mystifikaioner gör dig bara mera intagande.
Augustin Min långa väg till dig var svår, men nu när jag äntligen kommit fram har ett sista hinder kommit i vägen, som jag måste undanröja för vår lycka.
Yvonne Är du hemma sedan?
Augustin Ja, sedan kommer jag hem.
Yvonne Då ger jag dig lov, men jag kommer att vänta på dig.
Augustin Och jag kommer att längta efter dig.
Yvonne Kom. Vi har natten på oss.
Augustin Ja, min älskade.

Scen 3. Utanför.

François (kommer fram till dörren och knackar på. Herr de Galais öppnar.)

Galais François Seurel! Borde ni inte vara i skolan?
François Jag tog ledigt. Mina elever får klara sig själva ett tag. Jag vet inte varför, men jag blev plötsligt orolig för mademoiselle.
Galais Hon är sjuk.
François Vad är det med henne?
Galais Feber.

Yvonne (*inifrån*) Släpp in honom, far.

Galais Dock är det mot mitt bättre förstånd. (*släpper in honom. Väggarorna försvinner, och han är inne hos Yvonne, som ligger till sängs.*)

François Det smärtar mig att se er krasslig, madame.

Yvonne Det går över. Det är bara feber.

Galais Det började när Augustin lämnade henne.

Yvonne Han är bara bortrest, far.

François Har Augustin rest bort?

Yvonne Han kommer tillbaka.

François När då?

Galais Ingen vet.

Yvonne Gå, far. Jag vill tala ensam med François.

Galais Trötta inte ut henne bara. (*går*)

François Jag vill absolut inte trötta ut er. Men varför reste han bort?

Yvonne Han var mycket gåtfull och ville inte tala om vad det var. Därför tror jag att hans lycka blev för mycket för honom. Han fann sin prinsessa till slut, men det blev för mycket för honom.

François Ni var det enda han någonsin levde för.

Yvonne Det inbillade jag mig också tills han reste. Men han har något annat också, en hemlighet som han inte har rätt att avslöja, en gåta som han kanske inte ens kan tyda själv och som han måste komma på det klara med innan han kan ta ansvar för sin familj.

François Ni menar, madame...

Yvonne Ja, François, jag är gravid. Det är därför jag pendlar litet mellan hälsa och ohälsa, men det går över.

François Han måste komma hem genast.

Yvonne Han kommer så snart han kan.

François Ni är verkligen den idealiska hustrun som är beredd att stå ut med vad som helst för er mans skull.

Yvonne Vi kvinnor är sådana. Det är väl det vi är till för.

François Ni är till för att älskas och tas hänsyn till, för livets skull.

Yvonne Tro mig, François, det gör Augustin, vad han än gör och hur litet vi än vet vad han gör.

François Jag tror er.

Yvonne Tack för pratstunden. Jag tror ni kan gå nu. Jag känner mig redan bättre.

François Kalla på mig när som helst.

Yvonne Ni har egna barn att ta hand om. Jag har min far här, och ett bättre stöd kan man inte ha.

François Jag ska göra vad jag kan för er. Jag skall efterlysa Augustin.

Yvonne Nej, gör inte det. Ge honom all den frihet han behöver, så att han säkert lyckas.

François Som ni vill, madame.

Yvonne Låt mig få sova litet nu.

François (*avlägsnar sig försynt, passerar herr de Galais, sätter ett finger mot läpparna för att indikera att hon sover.*)

Galais Tack, min son.

(François går. Herr de Galais går in till sin dotter och sätter sig att vaka vid hennes sida.)

Scen 4.

François (stökar på vinden och hittar ett gammalt vaxdukshäfte) Det måste vara från skoltiden. (*bläddrar*) Men vad har du skrivit här, Augustin? Det är inte från din skoltid. Det är från din tid i Paris!

Augustin (uppträder i andra sidan av scenen, som i en scen för sig) Jag mötte henne utanför min älskades hus. Det var hon som berövade mig allt hopp med att vara säker på att Yvonne var gift. Även hon kände till *Les Sablonnières* och den stora festen där och var på något sätt bunden till familjen, varför hon intresserade mig. Vi hade ju gemensamma intressen. Men hon ville aldrig berätta allt, och det liknade mer och mer ett förhållande...

Valentine, varför vill du inte berätta vad det egentligen var mellan dig och den där familjen? Var du anställd av dem? Och hur vet du så säkert att Yvonne är gift?

Valentine De brukade komma hit tillsammans, hon och hennes bror. Jag fick veta på avvägar att hon hade en fästman och skulle bli gift.

Augustin När träffade du familjen senast?

Valentine O, det var länge sedan.

Augustin Och de har inte alls förekommit här under din tid i Paris?

Valentine Nej, huset har varit fullkomligt tomt och bara andats genom melankolin av deras frånvaro.

Augustin Och ändå kommer du hit nästan dagligen.

Valentine Du också.

Augustin Jag vet inte vad det är som drar mig till dig, men på något sätt är den där familjen förknippad med vårt öde och gör det till ett, kanske just genom att det nu förefaller så säkert att jag aldrig kan få min älskade.

Valentine Så ni älskade henne?

Augustin Gränslost.

Valentine Men ni var inte förlovade?

Augustin Nej, vi träffades bara en gång.

Valentine Och ändå gör ni anspråk på henne?

Augustin Nej, jag bara älskar henne.

Valentine Vi har båda förlorat våra älskade. Varför tröstar vi oss då inte med varandra?

Augustin Ödet tycks vilja det därhän, och vi tycks inte ha något val, eller hur?

Valentine Ni får gärna komma samman med mig. Jag var ändå redan fallen från början.

Augustin Ni är en mycket olycklig kvinna.

Valentine Jag var lycklig i mina drömmar som krossades.

Augustin Men varför svek han er? Ni är ju ung och vacker och kunde förmå vem som helst till att göra er sin kur.

Valentine Det var inte han som svek mig. Det var jag som svek honom.

Augustin Men varför gjorde ni det, om ni älskade honom?

Valentine Han var för god för mig. Jag var honom inte värdig. Jag var bara en fallen kvinna som utstötts hemifrån medan han var en prins av blodet och erbjöd mig ett helt slott med guld och gröna skogar.

Augustin Ni menar inte...

Valentine Vad då?

Augustin Att ni var Frantz de Galais tilltänkta hustru.

Valentine Jag kunde inte gå in på det. Han var för god för mig. Han ville ge mig allt, men jag hade ingenting alls att ge honom. Jag backade ut i sista ögonblicket.

Augustin Men varför har ni inte sagt det tidigare?
Valentine Ni har inte frågat mig.
Augustin Det är ju ingenting annat jag har frågat er om hela tiden! Jag har varje dag pumpat er på vad ni visste om den familjen, och först nu avslöjar ni att ni själv var hans fästmö!
Valentine Det var känsligt.
Augustin Ja, det var så känsligt att Frantz de Galais försökte skjuta sig när ni svek honom, och sedan dess har han bara rest land och rike runt på ett desperat letande efter er!
Valentine Vad är det ni säger!
Augustin Sanningen! Det är slut mellan oss, Valentine. Jag kan aldrig ta er ifrån honom. Tvärtom borde jag nu inrikta mig helt på att återfinna honom och berätta för honom att jag funnit er.
Valentine Kan vi inte förbli vänner?
Augustin Naturligtvis. Vi är ju nästan släkt, genom att jag skulle ha blivit er makes systers man. (*skyndar ut*)
Valentine Så det var därför han var här. Han har aldrig släppt henne, och Frantz har aldrig släppt mig. Men vem kan någonsin få någon? Det ser illa ut för kärleken, som alltid tycks vara dödsdömd av praktiska problem....

Scen 5. Nästa år.

Galais Hon har haft en svår förlossning och är mycket svag.
François Hur är det med barnet?
Galais Den lilla flickan klarar sig. Men läkaren har särskilt framhållit hur viktigt det är att Yvonne inte oroas och inte får veta hur allvarligt det är.
François Alltså är det allvarligt?
Galais Vi vet inte hur allvarligt det är.
François Om ändå Meaulnes skulle komma hem!
Galais Man vet fortfarande inte var han är? Han har fortfarande aldrig meddelat sig?
François Jag fruktar att han tagit det på sig att återförena Frantz med sin försvunna brud, som han en gång råkade samman med i Paris.
Galais Frantz. Alltid är det Frantz. Det är alltid han som vållat alla våra katastrofer. Men vi älskade honom. Han var ett så oerhört intagande barn med en oändlig kreativ fantasi som alltid skenade iväg med honom...
Yvonne (rör sig i sängen, fruktansvärt avtärd) Är François där?
Galais Ja, han är här, mitt barn. (*de samlas omkring henne*)
Yvonne Inget nytt om Augustin, min käre François?
François Ack, jag berättade just för er herr far min misstanke om att han tagit det på sig att finna Frantz fästmö åt er broder. Han tycks ha stött ihop med henne i Paris.
Yvonne Han sökte mig men fann henne?
François Ja, Yvonne, och släppte henne genast när han förstod vem hon var. Hon lyckades försäkra honom att ni redan var gift.
Yvonne Ack, min stackars överbeskyddande, vilde mytomaniske bror!
Galais Tror ni att han alls kan lyckas?
François Senast vi träffade Frantz var han på väg till Tyskland. Ja, jag tror faktiskt att han om någon kan lyckas.
Yvonne Han har bara varit borta i ett år.

Galais (till François) Och under det året har min dotter ständigt tynat bort mer och mer. Förlossningen blev henne för svår, och det var ett under att hon överlevde den, men hon har aldrig mera varit frisk sedan Augustin for. Det är bäst att han skyndar sig hem om han vill träffa henne alls mer.

Yvonne Vad pratar ni om Augustin?

François Att jag tror att han är på väg hem.

Yvonne Ja, han är alltid på väg hem, men han kommer aldrig hem i tid. Jag är rädd att jag inte hinner vänta på honom längre.

François Yvonne!

Galais Mitt barn! Det går över! Du blir snart frisk igen!

Yvonne Ja, på andra sidan graven, där jag får fröjda mig åt de levande vilket jag inte längre kan göra bland de levande.

Galais Vi får inte trötta ut henne.

Yvonne Far, så har du alltid sagt ända sedan vi var barn. Vi skulle alltid behandlas med bumullsvantar och lindas in i kokonger av inbillad trygghet. Det hade varit bättre, far, om vi från början hade härdats med realismens fasor. Då hade vi kanske kunnat leva litet längre, och då hade kanske Frantz inte skenat iväg med våra liv och resurser för att till varje pris få sin falska trygghet och lyckliga fantasivärld återgiven i verkligheten. Verkligheten lurar oss ständigt till att aldrig bli vad vi vill ha den till.

Galais Mitt barn, du får inte trötta ut dig. Sov i stället. Du behöver vila dig.

Yvonne Om jag ändå kunde sova. Men jag älskar för mycket, och jag älskades för mycket av min man. Därför straffas vi av ödet till att få vår kärlek så grymt förkortad...

Galais Försök sova, mitt barn. Slut dina ögon.

Yvonne Hur kan jag väl sova när jag vet att jag skall dö?

Galais Så får du inte säga, mitt barn. Om du dör kan jag aldrig överleva dig. Jag har redan förlorat din mor, och Frantz är förlorad för oss. Vad finns väl kvar om även du försvinner? Bara resterna av mitt eget sönderslitna jag, som jag bara skulle finna outhärdligt.

Yvonne Far, det går över. Då möts vi snart i himmelen.

Galais Nej, mitt barn, ge inte upp så lätt! Släpp inte livet! Det har ännu allt att ge dig!

Yvonne Jag dör nöjd, ty jag fick uppleva att vara älskad av en trogen man.

Galais (till François) Som svek henne så fort han gjort henne gravid.

Yvonne Nej, nu gör du honom orätt. Han hade bara även andra plikter.

Galais Det vet du inte något om.

Yvonne Tvärtom, jag vet allt om det, ty jag känner det.

François Hetsa henne inte, monsieur.

Galais Tvärtom, jag har alltid försökt stilla henne, ty hon har alltid hetsat sig själv för kärlekens skull.

François Kärleken är sådan.

Yvonne Tack, François. Du förstår vad det handlar om. Men jag skall lyda dig, far. Låt mig nu få sova. Jag tror att jag kan lyckas med det nu, ty jag vet att det enda jag har kvar av livet och av evigheten är gyllene drömmar.

Galais Kom, min son. Vi måste låta henne sova.

François (låter sig motvilligt föras ut ur rummet)

Galais Hon har inte sovit på jag vet inte hur många nätter. Alltid har hon frågat om Meaulnes och om sitt barn och underrättat sig om allas välbefinnande och hälsa medan hon själv bara fortsatt slockna i sina hostanfall...

(I det samma knackar det hårt på dörren. Galais och François blir som paralyserade. När ingen öppnar rycks dörren upp, och in kommer - Augustin med Frantz och Valentine.)

Augustin (enkelt) Vi är hemma. (noterar François och Galais tystnad) Var är hon?

François Hon sover.

Galais Hon bör inte störas just nu, Augustin, hur välkommen hem du än är.
(går överväldigad fram för att hälsa på Frantz)

Frantz Allt har ordnat sig, far, efter år av irrfärder. Augustin har hittat oss och fört hem oss.

Galais (överväldigad) Jag ser det. (så omfamnar han sin son med en oändlighet av ömhet)

Augustin (ser från François till Galais) Ni döljer något för mig. Var är hon?

François (kan inte vara annat än ärlig) Där inne.

Augustin (störtar in till Yvonne, kastar sig ner vid hennes sida, men hon rör sig inte.)

Yvonne! (tar hennes ansikte i sina händer, kysser henne, smeker henne, men hon vaknar inte.) Yvonne! Jag lämnade dig aldrig utom för att återkomma! Hur skall vi kunna återförenas nu? (omsluter henne och böljar hjälplöst)

Galais Detta är för mycket.

Valentine Ni har en ny dotter, herr de Galais, i stället för den ni förlorat, och den här gången skall jag inte smita mer.

Frantz (skyndar fram till Meaulnes) Han ställde allt till rätta men förlorade själv sin älskade på kuppen. Allt är mitt eget fel.

Augustin (genom tårarna) Nej, Frantz, det är faktiskt ingens fel den här gången. Vi har alla gjort så gott som vi har kunnat, och ändå har allting gått så fullständigt fel utan att någon ville det och utan att det var någons fel. Vi är alla oskyldiga, ty ingen av oss gjorde någonting annat än bara älskade. Var det då fel, du evighet, som tog henne ifrån mig???

François (går fram till Augustin och lägger en hand på hans skuldra) Augustin, du har en dotter.

Augustin Hon gav liv? Jag har ett barn?

(Galais indikerar för Valentine var barnet är. Hon hämtar det genast och bär fram det till Augustin.)

En dotter. Min lilla Yvonne. (tar andäktigt emot det, reser sig och blir helt upptagen med det, börjar vyssja det.)

Valentine (till Galais) Jag tror Yvonne är glad åt att han kom hem.

Galais Vilken av dem? Barnet eller min dotter?

Valentine Båda.

(Medan Augustin helt absorberad går omkring och vyssjar barnet sätter sig François hos Yvonne och täcker över hennes ansikte. Han och Frantz finner varandra.)

François Välkommen hem, Frantz.

(De fattar varandras händer. Man förstår att deras vänskap kommer att bestå och att Frantz nu äntligen har mognat.)

Ridå.

(Finland 10.6.2006)

Efterord.

Få böcker kom att betyda så mycket för mig som Henri Alain-Fourniers "*Le grand Meaulnes*" som, när jag läste den vid 15 års ålder, jag bara fortsatte att läsa om och om igen. Här är nu en liten dramatisering av ett älskat ämne med flera extra scener som inte finns i boken, vilket jag hoppas snarare skall understryka vikten av hur mycket det är i boken som är skrivet mellan raderna än upptas på något annat sätt. Henri Alain-Fourniers bok förblir oöverträffbar i sitt slag.

Diktaren.